ידיעות מעברות

ט"ו בתמוז תשע"ח | 28 ביוני 2018 | גליון 06 כרך 82

תוכן העניינים

מן המזכירות 3
דיווח מועדת בינוי 5
מה מותר לקלנועיות באמת 5
דיווח מהנהלת קש"ת 6
פניות ללימודים לשנת תשע"ט 7
אוכל טעים בנחליאלי 7
נפרדים מאלפי ארדיטי 8
נפרדים מרעיה רמן 11
דיווח מצוות התנדבות ומעורבות חברתית 14
מן הארכיון 16
תודות. תודות 19
על נתן אלתרמן 20
החג כהשראה 23
שומר על ערנות 24
מגלנים ואנפות 25
הישגים נפלאים למועדון הקליעה 26
ברכות ואיחולים 26
עובר ושב 26
שירי פרדה מן הקיבוץ 27

קיבוץ מעברות אבל על מותה של

אלפי ארדיטי ז"ל

ומשתתף בצערם של:
חיים, גיל, איל
הנכדים, והמשפחה המורחבת

קיבוץ מעברות אבל על מותה של

רעיה רמן ז"ל

ומשתתף בצערם של:
ארז, יואב, נירה, אסף
הנכדים, והמשפחה המורחבת

בית מעברות משתתף בצערה של
בתי טחנאי במות אחותה

יהודית ז"ל

יושבים שבעה אצל בתי ואהוד
בין השעות 10:00 ועד 21:00
עד יום שישי בצהריים

הִתְחָרוּת שֶׁל כַּדּוּרֶגֶל - נתן אלתרמן

כָּבוֹד לַסְּפוֹרְט!
קוֹל תְּרוּעָה וְתָפִים!
הַמַּרְאֶה מַקְסִים כַּחֲלוֹם בָּדוּי - - -
הַטְּרִיבּוּנָה נוֹהֶמֶת כְּעֵדֶר דֻּבִּים.
הַשּׁוֹפֵט לוֹחֵשׁ וְדוּי.

הָרֶגֶל בּוֹעֶטֶת. הַיָּד מַכָּה לָהּ.
פְּצוּעִים בְּשׁוּרָה עוֹבְרִים.
אַל נִקְרָא יְדִיעוֹת עַל חֲזִית מַקֻּלָּה,
נֵלֵךְ לְמִגְרַשׁ כַּדּוּרֶגֶל עִבְרִי!

תּוֹדָה לְכֻלְּכֶם, רַבּוֹתַי סְפּוֹרְטָאִים,
עַל חֶזְיוֹן הַפְּלָאוֹת הַמַּרְהִיב - - -
טוֹב בְּאֹפֶן פִּיקַנְטִי כֻּלּוֹ וְטָעִים
לְחַבֵּב אֶת הַסְּפוֹרְט עַל תּוֹשָׁבֵי תֵּל-אָבִיב.

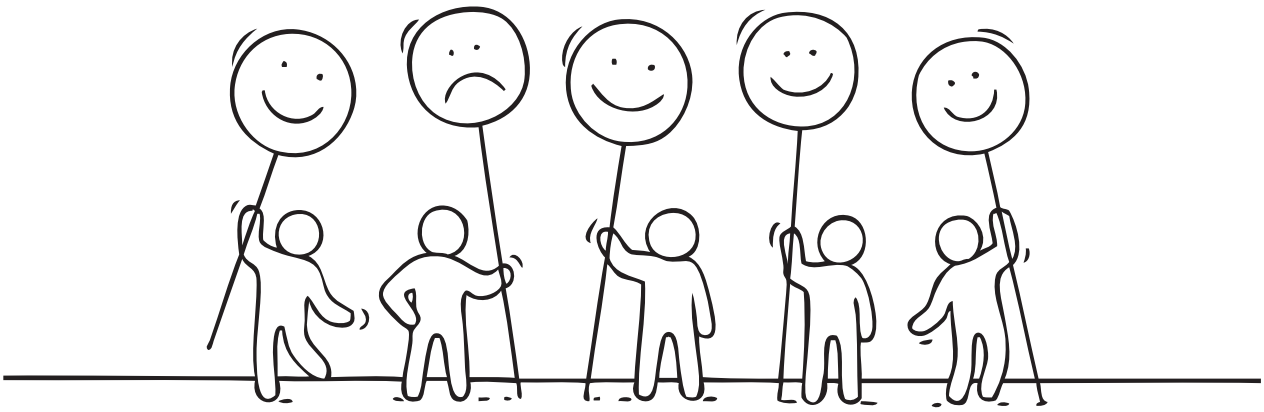
טוֹב לִרְאוֹת אֵיךְ בָּחוּר אֶת שְׁנָיו מְאַסֵּף
וּמוּבָל אֶל מִטַּת בֵּית-חוֹלִים צְבוּרִי,
רָצוּץ וְנָפוּחַ כֻּלּוֹ וְשׁוֹאֵף
לְ"נֶפֶשׁ בְּרִיאָה בְּגוּף בָּרִיא"!

שירו "התחרות של כדורגל", אשר פורסם לראשונה ב"רגעים" ("הארץ" 24.2.1936) הינו כנראה שיר הכדורגל הראשון בשירה העברית.
גלעד מאירי

בשישי הקרוב יתקיים ערב שירים וסיפורים על אלתרמן על טהרת הכוחות המקומיים שלנו.
חפשו בהמשך הגליון!

"ידיעות מעברות" - דו שבועון
עורך: אורי בן-שאול | חברי המערכת: ענבל נקש, ערן שבתאי | עיצוב גרפי: שמעון ברקוביץ
תמונת השער הקדמי: נוטעים חלקת אבוקדו חדשה, צילום: נאור וילק. | תמונות השער האחורי: גליה פלד
כתובתנו: iton.maabarot@gmail.com

מן המזכירות

סיכום ישיבות המזכירות ב-02.05.18 (0918)

1) הצעות המזכירות לעניין חלוקת רווחים מיוחדים

מהלך הדיון:
דיון המשך בנושא התייחסות לחובות חברים בהקשר של חלוקת רווחים מיוחדים.

החלטת המזכירות:
המזכירות החליטה לנסח שתי הצעות לשיחת הקיבוץ: האחת - אישור לקיבוץ (באמצעות מנהל הכספים) לקזז חובות חברים ולהחתים אותם על תצהיר שמאמת פרטיהם האישיים, מאשר מתן הסכום ושולל טענות ותביעות בהמשך לגבי חלוקת הרווחים ובנוסף מצהיר החבר כי מעביר כל הכנסותיו מעבודה וחלף עבודה לקיבוץ ואיננו עושה שימוש שאינו חוקי בדירתו שהיא נכס של הקיבוץ. כמו כן יתבקשו החברים שטרם עשו זאת - לחתום על הרשאה עבור נציגי הקיבוץ לקבלת מידע מהמסלקה בכל הקשור בקרנות הפנסיה הרשומות על שמם.
השנייה - מתן מענק אחיד וחד פעמי בסך 3,000 ₪ מתוך הסכום שמיועד לחלוקה לחברים , לכל הבנים והמועמדים לפי היום הקובע (13.2.17). הצעה זו היא מחווה של רצון טוב וביטוי לשייכות ובית שהם מעבר לזכאות הפורמלית של רשימת החברים ביום הקובע.
היה והצעות המזכירות יקבלו את אישור השיחה - ינוסח התצהיר עליו ידרשו לחתום כל החברים וכל מי שמקבל מענק מיוחד. במידה ויהיו חברים שירצו לערער על הדברים - צוותי משנה של המזכירות ייפגשו איתם לבירור וטיפול בפנייתם. בנושא חתימות על הרשאות למסלקה יטפלו: אנדי, ברטה ונורית. בנושא השכרת דירות יטפלו: מירב, אלון, שמעון (שמש). בנושא הלוואות וחובות חברים יטפלו: מירב ואופיר.

סיכום ישיבות המזכירות ב-28.05.18 (1018)

1) פניה לשנתיים חופשה מיוחדת - דלית נובלמן וקנין וביטול מעמד אורחות לדוד וקנין

מהלך הדיון:
בעקבות רילוקיישן של דוד במקום עבודתו - פנתה דלית בבקשה לאשר לה חופשה מיוחדת למשך שנתיים, החל מאוגוסט 2018.

החלטת המזכירות:
המזכירות אישרה את הפניה של דלית. בהמשך לאישור זה הוחלט לבטל את מעמדו של דוד וקנין כאורח למטרות קליטה ולאשר לו מעמד תושבות עד ליציאת המשפחה לחו"ל. אנו מאחלים למשפחה הצלחה והנאה מתקופה זו.

2) נוהל בחירת חברי מזכירות

מהלך הדיון:
נוהל הבחירות הקיים במעברות, אשר דורש תנאי כניסה למזכירות של לא פחות מ-50% מקולות המצביעים - איננו עולה בקנה אחד עם דרישות רשם האגודות ותקנון הקיבוץ. כפי שנוכחנו בבחירות הקודמות, הוא גם מסורבל לניהול וכרוך בהצבעות חוזרות על מנת שכל המועמדים אכן יעברו את הסף הנדרש. בסוף 2016 התבקשה וועדת שיחה להציע נוהל בחירות אחר שיתאים יותר הן לדרישות החוק והן לתרבות הארגונית של מעברות.

בנוהל שהוצע אז, ואף נדון במזכירות היו סעיפים שהתקבלו ע"י חברי המזכירות אך התנאי להפעלתם הוא שינוי תקנון. היו גם סעיפים עליהם לא הייתה הסכמה. המזכירות החליטה לאשר רק את שני הסעיפים שדורשים

»

תיקון תקנון ואת היתר להביא לדיון נוסף. בינתיים, לא קידמנו את תיקון התקנון כי נכנסנו לתהליך מואץ של הצעה לשינוי. ככל שתתקבל הצעה לשינוי בצורה כזו או אחרת – תחייב הצעה זו ממילא תקנון מותאם.

מכיוון שהזמן לא עוצר, והקדנציה של המזכירות הנוכחית עומדת להסתיים ביולי. אנו מבקשים להביא לאישור השיחה נוהל בחירות למזכירות שיהיה פשוט ומותאם.

עקרונות הנוהל המוצע הם:
כל חבר רשאי להציע עצמו כמועמד למזכירות, מספר כל חברי המזכירות יהיה בין 13 ל- 8, קדנציה של שנתיים, ממלאי תפקידים (במידה והם חברי קיבוץ) ייבחרו למזכירות בכפוף לבחירתם לתפקיד ויהיו חברי מזכירות עד סיום הקדנציה שלהם, נציגי הציבור ייבחרו ללא סף כניסה ז"א מי שיקבל את מירב הקולות מתוך רשימת המועמדים – יהיה חבר מזכירות וזאת בהתאם למספר החברים לאותה מזכירות.

החלטת המזכירות:
הנוהל המוצע יובא לדיון בוועדת שיחה ולאישור שיחת הקיבוץ.

סיכום ישיבות המזכירות ב-11.06.18 (1118)

1) הגדרת תפקיד מזכירות לקראת בחירת מזכירות חדשה

מהלך הדיון:
המזכירות בחנה את הגדרות תפקיד המזכירות הקיימות, לקראת מכרז שיפורסם לחברים לבחירות של נציגי ציבור למזכירות. המזכירות ביקשה לדייק שתי נקודות חשובות בהגדרת התפקיד. הראשונה – מחויבות ההשתתפות של חברי מזכירות בשיחות הקיבוץ.

לא אחת דובר על כך שהשיחות הללו הפכו פחות ופחות רלוונטיות, שמעטים החברים שמגיעים לשיחות ושבסוף השיח הציבורי מתנהל ברשתות החברתיות ולא בשיחה. למרות כל זאת, עדיין יש שיחות קיבוץ ולא ניתן לוותר עליהן ככלי לביטוי של חברים וקבלת החלטות בנושאים השונים. בתקופה האחרונה וגם בזו העומדת בפתח, ישנם נושאים מהותיים להחלטת החברים ואלה יוצרים פורום רחב יותר בשיחות, וזה מבורך. חיוני שגם חברי המזכירות יהיו שותפים בשיחות הקיבוץ. מכיוון שככל הנראה לא נגיע למצב שכולם, וכל הזמן יגיעו לשיחות, ננסה להיות מודעים לנושא ולהחליט יחד על האופן שבו נוודא שיהיה ייצוג של חברי מזכירות בכל אחת מהשיחות.

הנקודה השנייה היא בנושא היעדרויות של יותר מ-3 ישיבות ברצף – אז תישקל המשך חברותו של הנעדר במזכירות. דיברנו על חשיבות הרצף והחיבור של החברים לנושאים השונים הנידונים במזכירות. לא אחת – מדובר בנושאים שנידונים יותר מפעם אחת, או דומים במהותם. בנוסף – כדי להיות חבר מזכירות נדרשת מחויבות שהיא מעבר להגעה לישיבות, הכוללת – השתתפות בצוותי אד-הוק, למידת נושאים רלוונטיים לצורך קבלת החלטות, רצון ויוזמה לפיתוח וקידום עניינים לטובת החברים ועוד. השתתפות בישיבות באופן רציף זו דרישה מינימלית וחשוב שחברים שמציעים עצמם למזכירות, ייקחו זאת בחשבון.

החלטת המזכירות:
הגדרת תפקיד המזכירות עודכן בהתאם ויתפרסם לחברים יחד עם מכרז לבחירות למזכירות הבאה.

2) פניה בנושא תקנון קליטה

מהלך הדיון:
עמרם טחנאי ביקש מהמזכירות להתייחס לאופן שבו מתנהלת הקליטה של בנים שסיימו מסלול צעירים, ולא נשארו בקיבוץ ולאחר תקופה של פחות משנתיים, מבקשים לחזור ולהתחיל תהליך קליטה.
בתקנון הקליטה שלנו ישנו סעיף שמתייחס למצב שכזה ולפי לשון התקנון: *"ועדת קליטה תטפל בבקשות לקליטת בנים חוזרים ובני זוגם, רק שנתיים או יותר מיום עזיבתם. פניות לחזרה בתקופה של עד שנתיים מיום העזיבה, תהיינה באחריות ובטיפול המזכירות".*

הפרשנות של המזכירות בשנים האחרונות לסעיף זה, הייתה שבנים שחוזרים אחרי פחות משנתיים, מתקבלים כמועמדים, לא נדרשים לעוד שנתיים של מועמדות ומגיעים לאישור השיחה רק לצורך קבלתם לחברות. זאת בניגוד לבנים שעזבו ליותר משנתיים או בני זוג של בנים/בנות שכדי להתחיל תהליך קליטה יש לאשר מועמדתם בשיחת הקיבוץ, הם נדרשים לתקופת מועמדות של שנתיים ולאחר מכן מובאת חברותם לשיחה ולהצבעה בקלפי.

לדעתו של עמרם, מדובר בפרשנות מוטעית של תקנון הקליטה ושגם כאשר המזכירות מטפלת בקליטת בנים שחזרו אחרי פחות משנתיים מתום המסלול, יש לקלוט אותם באותו האופן שבו מתנהל תהליך קליטה מלא. דהיינו – הצבעה על מועמדותם, תקופת מועמדות של שנתיים והצבעה נוספת לחברות.

החלטת המזכירות:
המזכירות לא תציע שינוי בלשון תקנון הקליטה ותמשיך לפעול על פי הנוהג הקיים של קליטת בנים.

בשיחת הקיבוץ הקרובה תובא מועמדותה של נורית יואל לריכוז וועדת קליטה ואנו מאחלים לה הצלחה ומקווים שבעוד מספר שבועות תהיה וועדת קליטה חדשה - ניתן יהיה לפנות אליה ויחד איתה לשיחת הקיבוץ, להמשך בירור הנושא וקבלת החלטות.

מירב שוטוב

דיווח מועדת בינוי

לחברים שלום, בהמשך לבקשה שקיבלנו, נתחיל מעתה למסור דיווח תמציתי על פגישות ועדת בינוי.

החלטות שנתקבלו במהלך 2018:

ישיבה 17.1.2018

- נציגי בית הספר הגיעו להציג את הצרכים העתידיים של בית הספר וסוגיות של בטיחות בהווה. הוחלט על הקמת צוות שיבחן ויוביל את כל הצרכים העתידיים של ביה"ס יחד עם מערכות הקיבוץ.
- שכונת האקליפטוס ב' - הוצגו דגמים מתוקנים העומדים בתקנות רמ"י בנוגע לשטח הבנוי ושטחי השירות (לקח שהופק בעקבות שלב א'). במקביל להתאמה נעשו שיפורים בתכנון התוספת ("קוקיה") בקומה השניה.

ישיבה 21.3.2018

- שכונת מדורגי הכולבו (אורח: אורן גולדשטיין ממשרד "כאן אדריכלים") - משרד האדריכלים הציג את תכנית הבינוי לשכונה העתידית. השכונה תבנה בשני חלקים:
- חלק א' הכולל שש יח"ד בשטח המאושר למגורים בתב"ע הקיימת (מדרון הכלבו).
- חלק ב' (שטח מתכת מעברות לשעבר, גינות נוי, חשמליה) - 13 יח"ד נוספות לתכנון לאחר אישור התב"ע החדשה ושינוי ייעוד השטח ממבני משק למגורים.

ישיבה 9.5.2018

- כביש חוצה חינוך - לבקשת צוות צח"י בריאות נערך דיון על המשמעויות של סגירת הכביש והצבת שערים חדשים. סוכם על שעות פתיחה וסגירת השערים החדשים סביב בית הספר והם יפורסמו לציבור.
- שכונת מדורגי הכולבו - תכנית הבינוי הוצגה לוועדה המקומית ונתקבלו הנחיות להתקדמות. וועדת בינוי העבירה הערות נוספות ל"כאן אדריכלים" בנוגע לתוכנית הבינוי.
- אושר משטח "דֶק" בצדו המזרחי של בית שיזף כחלק משיפוץ גדול הנערך במבנה.

כל מי שמעוניין לקבל מידע מפורט מעבר לדיווחים אלו, מוזמן לפנות אלינו, נשמח להרחיב.

בברכה,
שחף עקביה ואייל רומי מועדת בינוי

מה מותר לקלנועית באמת

בעלון האחרון התפרסמה רשימה של קצין בטיחות בתעבורה נפתלי ישראל העוסק בין היתר בכלי רכב המורשים לנסוע רק בתחומי "השטח התפעולי" - "שטח הקבוץ".
בין הכלים התפעוליים שהם: קלאבקר לסוגיו, מלגזה וכו', נפתלי מונה גם את הקלנועיות. **ובכן זה לא כך!**
לפי תקנות התעבורה מותר לקלנועיות לנסוע מחוץ לשטח התפעולי, כלומר, לצאת אל מחוץ לשער הדרומי (הצהוב).
בתקנה 39 א' (המתוקנת) של משרד התחבורה נאמר כי: "קלנוע יכול לחצות כביש בין-עירוני וכן לנסוע בכבישים עירוניים או בשטחי קבוץ או מושב". על כן, אל תחששו במידת הצורך לנסוע לאלונית, למרפאה או לסופר ואפילו למשתלת "מלצר" בכפר ידידיה (דרך משמר השרון). אך אין לעלות על הכביש הראשי, כמובן!
בבקשו סעו בזהירות!

יוסי בן שאול

דיווח מהנהלת קש"ת

28 במאי 2018

1. עדכונים

כלבולית
סיום עבודות בעוד כשלושה שבועות עד חודש. בינתיים מתארגנים למעבר בצורה מסודרת: מתקיימות פגישות עם העובדים, ממשיכים לקבל הצעות מחיר לציוד הנדרש ועובדים עם יועץ שעוזר בתהליך ההעברה ובארגון החנות. השקעות בכלבולית - אישרנו השקעות נוספות שהן הכרחיות למעבר.

שיפוץ שיזף
השיפוץ בשיזף מתקדם לפי התוכנית ויהיה גמור עוד כחודשיים. כבר ניתן לראות שהמרחב שנפתח במקום הופך למקום נעים לבילוי ויקבל צורה יפה ומזמינה. המקום יהווה אולם שיתאים לפעילויות שונות ויוכל למלא את כל הציפיות שיש לנו מהמקום ויהיה מרכז עבור חברים רבים.

מועדון נעורים
החלו העבודות במבנה בית היין לשעבר כדי להתאים את המקום למועדון נעורים. מתוכננות עבודות שיפוץ מעטות ובעיקר עבודות אחזקה, ניקיון וחשמל. המקום יותאם גם מבחינה בטיחותית לשהיית בני נוער במקום ולכן חשובות עבודות החשמל וכיבוי אש שמבוצעות בימים אלו.

מנהל חדש לענף המזון
אהוד טחנאי ביקש לסיים את תפקידו כמנהל ענף המזון. בחצי השנה האחרונה עסקנו באיתור מחליף וב - 1.7 יתחיל דרור רודריק שמיועד לנהל את ענף המזון. דרור הוא חבר קיבוץ נחשונים, ניהל את ענף המזון בקיבוצו בחמש השנים האחרונות, הוא נבחר על ידינו לאחר תהליך מיון ומבחני התאמה. מאחלים לדרור הצלחה רבה בתפקיד ומודים לאהוד על 30 שנות ניהול הענף!

נושא שני - השקעות סיכום רבעון ראשון -2018 תוכנית מול ביצוע

עברנו על סעיפי ההשקעה השונים, השקעות שאושרו וכבר בוצעו ולעומתן השקעות שבוצעו חלקן ללא תכנון מראש. בנוסף ראינו שישנם סעיפים של השקעות שבוצעו בשנת התקציב הקודמת אך נרשמות רק בשנה זו. כל אלו נובעים מהתנהלות לא תקינה של חלק מהענפים והפעילויות.

יש לנו השנה מספר פרוייקטים שדורשים השקעות גדולות יחסית ומשום כך המנהלים נדרשים לקבל אישור לפני כל קניה של השקעות (מחשבים, מזגנים, מדפסות) ועוד פריטים שנרשמים כהשקעה. בנוסף עליהם להעביר בזמן את החשבוניות לתשלום לאחר שקיבלו אישור.

החלטה:
הנהלת קשת מודיעה לאחראים ולמנהלים בכל הפעילויות והענפים של הקהילה שאין לקנות ציוד ללא אישור מראש מהנהלת קש"ת.

נושא שלישי - התנהלות כספית בכלבולית

הכלבו והמרכולית אינם מצליחים להתאזן בשנים האחרונות. הסיבה העיקרית לכך היא השיטה הנהוגה היום שבה מוסיפים 15% על מחירי המוצרים. בעבר אחוזים אלו הספיקו כדי לכסות את ההוצאות הקבועות. עם השנים והשינויים במחרי המוצרים השיטה גרמה לכך שאם יורדים המחירים של המוצרים הנמכרים בחנויות הסכום שנשאר לכיסוי העלויות הקבועות איננו מספיק והחנויות מסיימות בהפסד הממומן ע"י הקהילה.

רגע לפני שאנחנו עוברים לכלבולית כדאי לבדוק שוב את שיטת המחירים. התקיים דיון ראשוני על מנת להבין את הבעיה, הועלו רעיונות והצעות לפתרון. בישיבה הבאה תובא הצעה לדיון והחלטה.

להתראות,
אפרת אשל

הודעה ממשאבי אנוש

פניות ללימודים לשנת תשע"ט

חברים המעוניינים לפנות להשתלמויות מבוגרים לשנת הלימודים תשע"ט (2018 2019-) מוזמנים להעביר את הפניה לתא הדואר של משאבי אנוש 4807 עד תאריך 08/07/2018.

הבקשה צריכה לכלול את:

- מטרת הלימודים
- תחום הלימוד
- מוסד הלימודים (לצרף סילבוס)
- שכר הלימוד- יש להביא מסמך רשמי המעיד על שכ"ל (במידה והלימודים נמשכים מספר שנים - את שכר הלימוד הכללי)
- משך הלימודים
- פירוט באיזה אופן הלימודים יסייעו לחבר בתחום התעסוקתי / בהגדלת יכולת ההתפרנסות שלו.

1. משתלמים מתשע"ח המעוניינים להמשיך את לימודיהם, מתבקשים גם הם להגיש בקשה לשנה זו לפי המפורט מעלה.
2. צוות השתלמות ידון רק בבקשות הכוללות את המפורט מעלה.
3. אנו מפנים אתכם לתקנון השתלמויות המופיע באתר הקיבוץ על מנת שתבדקו את זכאותכם על פי הקריטריונים בטרם אתם מגישים את בקשתכם.

בברכה,
משאבי אנוש-השתלמות

אוכל טעים בנחליאלי

אנו מתרגשים לבשר לכם שבקרוב נחליאלי יפרוש את כנפיו!

נחליאלי- מזנון טבעוני המיועד לשירות חברי הקיבוץ ואורחיכם. מטרתנו היא ליצור מקום מפגש קהילתי באווירה נגישה שבה אנשים ירגישו בנוח להגיע עם חברי המשפחה או חברים וליהנות מארוחת ערב זולה, משביעה וטעימה.

המזנון יעבוד בסגנון הגשה עצמית, עם תפריט משתנה, על מנת לאפשר לכמה שיותר מכם למצוא את מבוקשכם. ערבי שני יוקדשו לתפריט אתני משתנה כגון ערב הודי / מרוקאי / תאילנדי וכו'. בערבי רביעי וחמישי נגיש תפריט שמתמקד במנות ניגוב, סלטים ומנות ספיישל משתנות לצד מנות ילדים, שתייה קלה וחריפה וקינוחים בסגנון אכילה משפחתי.

בימי חמישי המקום יהיה פתוח עד שעה מאוחרת לערב פאב עם מוסיקה ולעיתים הופעות חיות. צהרי שישי יוקדשו לתפריט קל יותר שיתבסס על כריכים, מאפים, עוגות לאכילה במקום ומעדנייה להצטיידות הביתה לסוף השבוע. אנו נייצר בעצמנו את כל המוצרים, החל בלחמים, ממרחים, רטבים, מיצים, תבשילים וקינוחים מחומרי גלם עונתיים, מקומיים ואיכותיים. אנו רואים שליחות בהקמת מקום שיאפשר לכם לצרוך אוכל בריא, מגוון ונגיש קרוב לבית.

בואו להתנסות באוכל צבעוני ושמח שעושה נעים בבטן. במהלך חודש יוני נפתח את המקום להרצה עד למעבר למתכונת מלאה בחודש יולי. הודעה מסודרת עם ימי ושעות הפתיחה תמסר בקהילנט עם סיום עבודות החשמל במקום.

ניתן כמובן לקיים אירועים פרטיים בשטח גן נחליאלי בתיאום מראש עמנו ונוכל לשבץ בהתאם לפניות המקום.

בתאבון,
ארז ורועי

נפרדים מאלפי ארדיטי

אלפי. ילדה קטנה וחכמה. אחות לשני אחים גדולים. וינה של שנות החמישים. בבית הרבה מוזיקה, ספרים ותצלומים. האבא, "אוֹטוֹ" נגן בפילהרמונית. האמא "הֶרְמָה" מפעילה את חנות הצילום במרכז וינה. בסופי שבוע ובחופשות, טיולים בטבע הנפלא, הרחק מהעיר, עם ההורים האח והאחות. חיים יפים ומסודרים לכאורה, אבל המתח הרב בין ההורים, עד כדי ניתוק בינהם. ובתוך זה גדלה ולא חדלה להיות סקרנית ותלמידה חרוצה. ואולי משם נולד החלום להגיע לישראל. בחדרה תמונות מירושלים, ונופיה מלאי השמש של הארץ.

מלחמת ששת הימים. מתנדבים צעירים מגיעים לקיבוצים וגם היא. בציר ענבים בקיץ הלוהט של עמק הירדן. התאהבות בנוף ובעיקר באנשים ובאווירה האופטימית והפתוחה. אחר כך העליה, ובעקבות ז'וּז'י, חברתה הטובה, מגיעה לכפר מנחם. חבורה גדולה של וינאים מקבלת אותה בחום. היא לא בוחלת בשום עבודה. משם יוצאת לאוניברסיטה בירושלים ומשלימה בהצטיינות, לימודי בלשנות.

מלחמת יום הכיפורים. במשך חודשים מספר, עבודה במשחטת העופות של כפר מנחם. מגיעות בשורות איוב מהמלחמה ומתהדק הקשר עם ההורים השכולים. ובין לבין, מלמדת אנגלית בחוגי מבוגרים, והוראה במוסד החינוכי "צפית", בחדשנות ורעננות של מורה צעירה.

תמונות מהעבר. ההיכרות איתה. יפה ומעניינת עד בלי די. צנועה בדרישותיה ופתוחה לאנשים ולסביבה. עם הרבה איכפתיות ורצון לתרום. הטיולים בהרים עם תרמיל הגב והמצלמה. אהבת הטבע וההליכה בשבילים. ובקיבוץ מעברות. ההשתלבות המהירה. עבודה בקטיף תפוחים, אחר כך בבית הילדים וכמובן הוראת אנגלית במוסד רמות חפר. החידושים בעולם המיחשוב מרתקים אותה. ובחדרנו חוטים ומכשירים מוזרים. צעדים ראשונים למהפכה. יצירת קשר דרך המוֹדֶם עם תלמידים בבית ספר בארה"ב.

הולדת גילי ואח"כ איל. אהבה ונתינה ככל שיכלה. והשמחה ששניהם גדלים ומתרוצצים בבית ובחוץ. וגם המחשבות שאולי לא נתנה מספיק כי הרי תמיד היו לה תפקידים, וילדים אחרים אותם חינכה ולימדה בקבוצות החינוכיות. מעצמה דרשה הרבה אך לא לעצמה. כולה בנתינה ובמעורבות אין קץ. ובו זמנית גם זמן למוזיקה טובה, לקונצרטים, טיולים, וכמובן קשר קבוע עם המשפחה בוינה.

עולם שלם שהיה בתוכה של רגשות, מחשבות וזכרונות. כמה נחשף אלינו..? והעולם הזה נעשה קשה יותר ויותר עם הבשורה על המחלה חשוכת המרפא. יותר מעשרים שנים! בהתחלה-ההחלטה לא לוותר. להמשיך לעבוד ולתרום ככל שיכלה. והמחלה סגרה עליה אט-אט. מתח רב נוצר עם הסובבים אותה. "נשמות טובות" עזרו ותמכו. נגה וכרמית וברכה ודבורה ואילואיידה ומרינה ועוד רבים וטובים.

קרוב לתשע שנים בבית "שיזף". צוות נפלא של מלאכיות מטפל ועוזר ומרגיע. איפה אפשר למצוא עוד נשים כאלו? בזכותן היינו רגועים ובטוחים שהיא בַּידיים הטובות בעולם! התמונות והזכרונות נשארים בליבנו. אנחנו מודים לכל מי שעזר בשנים הקשות וגם לפני כן.
יהי זיכרה ברוך!

חיים ארדיטי

הספד לאלפי ארדיטי
אני רחל מנור, בתה של רות שרמן (ברטפלד) ז"ל מתל אביב. משפחתה של אמי הגיעה מוינה שבאוסטריה, ועד כמה שידוע לי, הסבא רבא של אלפי, שירת את הקיסר פרנץ יוזף ירום הודו, יחד עם אביו של סבי, מקס ברטפלד. סבי וסבתי עלו לארץ ישראל בשנת 1939, רגע לפני...

אלפי היקרה,
בתקופת מלחמת ששת הימים הגעת אל ביתנו, בתל אביב, בשמלת מיני משובצת בחום-כתום-צהוב, מבד קרפ, ובשיער גולש ומתנפנף שכינית אותו "מגלשת כינים", ביטוי שהצחיק אותנו, מסולסלות השיער. חייכת אלינו חיוך גדול מפה עד לשם. צחוקך נשמע למרחקים מתגלגל וחופשי. עישנת - רחמנא ליצלן... שתית יין בעת הארוחות, כמו שאנחנו שתינו מיץ פטל של "עסיס". דיברנו אתך בגרמנית ובאנגלית וצחקנו המון בשפות הללו. זה היה "וונדרבָּה". (מצויין בגרמנית). הוריי רצו להראות לך את נפלאות הארץ ויצאנו לטיולים במכונית ה"אופל" הישנה שלהם, ישבנו מאחור ו"עשינו שמח" כל הדרך.

הצטרפת אלינו לקונצרטים בהיכל התרבות בתל אביב, שהיו מייגעים בעיניי, אבל את התעוררת שם לחיים. החיית את הצלילים, הסברת את העלילות, למה להקשיב, מה לשמוע, למה לשים לב, לאלו קולות תופים לחכות. אני בעצם רק רציתי לאכול את כדור השוקולד הענק, שאפשר היה לקנות בהפסקה באולם הכניסה... אבל את! את שרת וידעת את כל המילים בכל השפות - כנראה היחידה באולם.
היית כל כך שמחה, עליזה, צחקנית, נועזת - הערצנו אותך שהעזת לבוא למדינה שלנו לבדך לגמרי!

ליווינו אותך לאורך התחנות בדרך: כפר מנחם, ירושלים, לימוד עברית, הוראת אנגלית, שירה, מוסיקה, תוכניות הוראה, מעברות, נישואין, ילדים.

הכרנו את האנשים המשמעותיים בחייך: אהבנו את פרנץ אחיך ואת ורוניקה ואת כל בני המשפחה המופלאה. ביקרנו אותם בוינה בביתם ובחנות הצילום. עם הֶרמָה אימך הלכתי לאכול נקניקיות ובירה בגאסטהאוז בוינה. על אביך שניגן בפילהרמונית של וינה, רק שמענו.

בשנת 1977, לפתע פתאום, פרץ גל של חתונות במשפחה. את, אורנה אחותי, ואנוכי הודענו זו אחר זו שאנחנו עומדות להתחתן. כל ההורים המעורבים בדבר, השתגעו. מסוף חודש מרץ עד לתחילת חודש יוני שלוש חתונות! חופות, מסיבות, בגדים - ממש מטורף! ב"דריי מיידל האוז" (שם של אופרטה) בבית שלוש הנערות, שמחה וששון! ואחר כך נולדו כל ילדינו והחיים זרמו הלאה.

תחשבי, אלפי היקרה, כל זה התחיל בוינה. כל כך רחוק, רחוק מהרגע הקשה הזה.

אני משתדלת לזכור אותך רק כפי שהיית בימים הטובים. את שמורה לעד בליבי, באהבה גדולה. לכי לשלום לעולם שכולו מוסיקת מלאכים.

רחל מנור, כפר סבא

לא נכנעת

מאת: אלפי ארדיטי (פורסם ב- 14.4.2005 בידיעות הקיבוץ והוקרא ע"י עופר הרצוג בהלוויתה).

אני אלפי, ואני חולה במחלת הטרשת הנפוצה. אובחנתי לפני כ-10 שנים ואז הרגשתי כמו נפלה אבן מהלב - יש שם למחלה שלי, אני לא לבד. עברו השנים והמצב נעשה גרוע יותר בהתמדה. אבל אני לא מוותרת!

המחלה עושה את שלה, וכיום אינני רואה אלא צללים ולגוף קשה לפעמים להחזיק אותי. אבל אני לא מוותרת. יש הרבה דברים שהיום קשים לי יותר מאשר בעבר: למשל, אני זקוקה היום לדרך גישה למקומות ציבוריים, מקומות בהם מתכנסים אנשים ואני רוצה להשתתף, לדוגמא - חוף ינאי שעד היום לא הייתה גישה בכלל לנכים - ובימים אלה המצב ממש משתנה לשמחתי. היו לי תקופות שתליתי בהם תקווה בכל מני תרופות שהמליצו אנשים אחרים, שאמרו כי זה עזר להם, הבעיה שהמחלה מתבטאת באופן שונה אצל כל אחד ואחד מהחולים בה. היום אני מקבלת את מה שיש - לא נכנסת יותר לתקוות, חיה את הרגע, מה שיש יש ואני מסתפקת בזה. היה לי קשה לקבל את העובדה שאני לא עצמאית. תמיד ארגנתי, עשיתי - ופתאום אני חסרת אונים. כיום אני תלויה במטפלים בי: יש לידי בחורה מקסימה שבאה מהפיליפינים - שמה מירנה, יש לה את כל הסבלנות שבעולם בשבילי. אני מנסה ללמוד ממנה על החיים בפיליפינים. היא בקושי מדברת, אבל אנחנו צוחקות

»

יחד וזה שובר את הקרח. מירנה באה לעבוד איתי לפני 6 חודשים למען פרנסת שני ילדיה הקטנים - שהשאירה בפיליפינים - ילד בן 6 ותינוק שהיה בן 11 חודש כשעזבה את הבית - איזו גבורה! מירנה היא נכס בשבילי. אפשר לפגוש אותה בחצר הקבוץ - לומר שלום, לחייך אליה ואולי אפילו להחליף אתה מילה.

אני מנסה למלא את זמני - להיות פחות באפלה. זה מקום די מפחיד ועל כן אני לומדת במרכז ללימודים עבור הגיל השלישי ליד קבוץ עין שמר. לשם אני נוסעת 4 פעמים בשבוע בשעות הבוקר, ושומעת הרצאות בביולוגיה, פסיכולוגיה, היסטוריה, ספרות, תנ"ך. ההרצאות האלה מאד מעניינות וזה עוזר לי.

מה שמחזק אותי יותר מכל, זו המוזיקה שבלעדיה לא הייתי יכולה להחזיק מעמד. הוריי בווינה נטעו בי את האהבה לצלילי המוזיקה, אבי היה נגן פגוט בתזמורת הפילהרמונית של וינה ואני זוכרת את עצמי נכנסת לקונצרטים מהצד האחורי של הבמה לא בכניסה הראשית. משחקי הילדות שלי ושל אחי היה - לשרוק יצירה ומישהו אחר מנחש מה זה. היום אני נוסעת לקונצרטים של הפילהרמונית מלווה באנשים שמוכנים לנסוע איתי. גם לקונצרטים של הקאמרית אני נוסעת.

חיים, בן זוגי, לוקח את הנושא הזה מאד בגבורה ובהבנה, זה המזל שלי! נותן לי את שעות המוזיקה שלי בין משחקי הכדורסל שלו. בזמן האחרון חזרתי להשתתף בקבוצת תמיכה לחולי טרשת בביה"ח הלל יפה. קבוצה זו כבר מתכנסת כ-10 שנים. לפגישות אלה מגיעים חולי הטרשת מהסביבה, כל אחד מספר את סיפורו, את ההתמודדות שלו עם המחלה ותומכים מאד אחד בשני ומעלים רעיונות. זה דבר שנחוץ לכולנו: ההבנה, ההכרה, הידיעה שאנו לא לבד. במצבי היום כשאני רואה, רק צלליות, אני מזהה את האנשים לפי הקול שלהם - לפעמים מנחשת. לא נעים לי לשאול את האדם שיושב קרוב אלי מי הוא זה מאד קשה לי וזה לא מצחיק! אני מאד אוהבת לפגוש אנשים, לדבר איתם, לא אוהבת ש"תוקעים" אותי באיזה פינה - אני כבר נמצאת שם ממילא. רוצה לדבר עם אנשים - לדעת שאני חיה. חוץ מעיתון הקיבוץ שקוראים לי - אין לי מושג מה קורה. השיחה זו סיבה ראשית להגעתי לח"א - האוכל זה משהו משני.

אני יודעת שאנשים נרתעים, כי לא יודעים מה המצב: אולי המחלה מדבקת - אז בפירוש המחלה לא מדבקת אל תחששו להיפגש איתי - לדבר איתי על כל דבר שבעולם - גם על המחלה - מבטיחה להיות כנה! אולי זה אפילו יהיה לכם מעניין...

מרגש אותי בצורה בלתי רגילה איך אנשים עוזרים רק מתוך רצון טוב, ללא תנאי. לא באופנה היום להיות כאלה טובים - זה לא מובן מאליו. אני מאד מעריכה את העבודה והטיפול שאני מקבלת מכל אחד ואחד שמלווה אותי. במיוחד אני מודה לך דינה פורמן על ההקשבה, ההבנה לצרכי המיוחדים, האהבה שאת מקרינה. הרצון הבלתי רגיל - שלא לדבר על היכולות הבלתי רגילות שלך למצוא פתרונות למצבים לא קלים.

ליעל שלג - על הטיפול המסור - השקעת המחשבה שלך - איך לעזור לי, מה אפשר עוד לעשות שלא נעשה, איך להקל עלי את השעות הרבות בהן אני בחשיכה. כל הכבוד וההערכה שלי. ולכל האנשים שמתלווים לכל הפעילויות סביבי - המון תודה - לכל אלה שכן מעיזים לגשת אלי ולכל אלה שיעזו בעתיד, אני אותה אלפי שתמיד הייתי - שום דבר לא השתנה - אני חיה וקיימת.

תודה לכם על ההקשבה - **אלפי**

הספד שכתבו בני משפחתה של אלפי מאוסטריה:

Elfie,

You were by far one of the best people in our life, we will always remember you full of joy, humour, curiosity and idealism. We love you and we will miss you! As sad as it is, it makes us smile to think that you are now reunited with your brother and sister! Rest in peace.

למשפחת ארדיטי היקרה,

כאחד מחברי קבוצת "מעיין" אני מודה לאלפי מאוד על כל אותן השנים שחיינו והתחנכנו בקיבוץ, שעד עכשיו אלו השנים היפות בחיי. אלפי הייתה תמיד האמא האמיתית של הקבוצה ובלי ההשקעה והמסירות שלה, כל הפרויקט המדהים הזה כנראה לא היה קורה. אלפי שהגיע לישראל בתור תיירת מארץ זרה ורחוקה, התאהבה בישראל והחליטה להיות חלק מהעם היהודי ולהשתקע בארץ, לתרום ולתת. כמה מדהים, הלואי על כולנו. אלפי היקרה, את האהבה, התרומה והמסירות שלך, חברי לקבוצה ואני לקחנו בליבנו אל תוך מערבולת החיים. תודה על הנתינה, תודה על הכל! ושהשם ישמור עלייך למעלה.

אלכס ווסקובויניק

נפרדים מרעיה רמן

היי,
אני רוצה לספר קצת על כמה כיף היה לי עם רעיה. היא חסרה לי מאוד ואני עצוב, וחבל לי שלא יכולנו להיות עוד ביחד. בכל הילדות שלי היא ואבא שלי נתנו לי תמיד גב, תמיד אהבו אותי בלי גבול וחיזקו אותי. בכל זיכרון שלי היא מחייכת ומחבקת.

בהמשך החיים הייתה תקופה בצבא ואחריו כשכמעט ולא נפגשתי איתה, אבל כשראיתי שהיא בודדה, עוד לפני שחלתה, היא הייתה באה אליי באוטובוס כל יום שבת והיינו מבלים את היום ביחד. והיא הייתה מאושרת.

תמיד הסתכלה עלי בהערצה, תמיד זרמה לכל בילוי שהצעתי, ונהנתה ממנו, אפילו מהצגות סופר מוזרות של חבר שחקן שלי, או סרטי אקשן שלא היו הסגנון שלה, או סתם לטייל ולטייל ברחובות ת"א שלי, תמיד נהנתה, תמיד פירגנה, תמיד הסתכלה בפליאה ואושר על החיים ועל הכל. אוצר אינסופי של חיוביות. היו לנו כל כך הרבה רגעים יפים ביחד.

גם כשחלתה המשכנו שנים בביקורים האלו בת"א עד שלא יכולנו, ואז התחלתי לבקר אותה בקיבוץ ברוב השבתות, והיא תמיד זרחה כשנכנסתי לחדר. בטח כשנכנסתי עם הבן שלי, וכל כך אהבה להיות איתנו ביחד.

ובשנים הקשות, כשכבר לא זכרה כלום, לא הייתי איתה מרחמים או תחושת שליחות, הייתי איתה כי אהבתי את הזמן איתה, זמן תמים וטהור כמוה, שבו נהנים האחד עם השני במשפחתיות חמה.

היא היתה האמא הכי טובה שיכולתי לבקש, וגם כשחלתה היא המשיכה לחייך ולשיר כמעט עד הסוף והיה כיף ביחד. היא נתנה לי כל כך הרבה אהבה וחום, לא אשכח אותה לעולם.

סיפור החיים שלה בקצרה:
רעיה נולדה להורים חלוצים בקיבוץ שער העמקים לפני קום המדינה. הזיכרונות של רעיה מהילדות שלה הם זיכרונות עצובים. ילדה טובה וחייכנית שסבלה מהצקות ובדידות. רצתה שתהיה לה אפילו רק חברה אחת. מישהו אחד שיחבק אותה. שנות האומללות שלה הסתיימו כשהתגייסה לצבא ושם הייתה אהודה מאוד וסוף סוף היו לה חברויות משמעותיות.

מיד לאחר הצבא הכירה את יאיר, והתחילה אהבה מדהימה שהחזיקה שלושים שנה. הם העריצו זה את זו, חיו בשלווה בקיבוץ, משפחה מושלמת עם ארבעה ילדים. אלו השנים הטובות בחייה של רעיה. השנים המשמעותיות ביותר, בהם פרחה.

לרעיה היו הישגים רבים, היא היתה אם למופת, אוהבת ומפנקת. היא ניהלה את קומונת הבגדים. היא דאגה לבניית מועדון הצעירים- הח"צ- שהיה מוקד בילוי לצעירים עוד הרבה שנים. היא הייתה מטפלת מחוננת במערכת החינוך בקיבוץ, תמיד חמה ומכילה. הייתה יועצת חינוכית, פתחה חנות בגדים ועוד ועוד. הייתה לה יכולת תכנון וביצוע מדהימות.

בשנת 91' קרתה התאונה. בעלה יאיר נפצע בתאונת דרכים והפך משותק מהצוואר ומטה. שיתוק מוחלט של הגוף. רעיה טיפלה ביאיר ותמכה בו באומץ ובכוחות נפש אינסופיים. אבל עולמה חרב. הוא היה עולמה. הגסיסה שלו, שנמשכה שלוש שנים, שברה בה משהו, הפכה אותה לאדם עצוב.

ב-95' יאיר מת. רעיה ניסתה להמשיך לחיות, מצאה בן זוג חדש, עשתה שינוי מקצוע לרפלקסולוגיה ושמה נודע למרחקים. היא לא יכלה לעצור את שטף האנשים שרצו טיפולים ממנה. לסביבה נראתה מאושרת. אבל בפנים היא הייתה שבורה. היא לא יכלה לקבל את האובדן של יאיר. הזיכרון של האהבה שלו שהייתה לה ואבדה התחיל לכרסם את מוחה. וכך התחילה לשכוח הכל.

לקח לה שנים רבות מדי לשכוח שאיבדה אותו. על הדרך שכחה את כל היתר. ביום ראשון היא סוף סוף השתחררה מהחיים בלעדיו. ברגעים האחרונים שלהם הם היו בבית שבנו ביחד.

היא הייתה יפה, בעלת לב טוב, חייכנית, אוהבת לשיר ולחיות, אהבה כל כך ילדים ומשפחתיות. היא אהבה אותי כל כך.

רעיה חיה חיים קשים, אבל החלק המשמעותי, 30 השנים עם יאיר הבריא, היו שוות מבחינתה את שאר הסבל. במציאות אחרת הם עכשיו יושבים מחובקים האחד עם השנייה ועליהם המון נכדים קטנים מסתובבים סביבם. והיא שרה להם, שרה שירים על אהבה ואור.

אסף רמן

אמא יקרה!

מנסה להוציא מילים אבל הן נתקעות לי. מנסה לעכל אבל זה בלתי ניתן לעיכול. הייתי כאן בדיוק לפני חודש ועוד חייכת אלי והגבת. הרגשתי שאת מבינה שאני כאן. במשך חודש רציתי רק להיות לצדך, לא ענין אותי כלום. והנה שוב חודש אחרי ואני כאן שוב יושבת בבית הריק שחסר אותך.

מסתכלת בתמונות, ברהיטים ומתגעגעת והכל שקט. הדמעות באות בגלים. איך מעכלים שאין יותר אמא, איך ? אני יודעת כמה התקופה האחרונה הייתה קשה עבורך ועכשיו כבר לא תדעי יותר סבל

רוצה לומר תודה בראש ובראשונה לאסף ששמר עליך במשך כל כך הרבה שנים. תודה לג׳ינה שדאגה לך במסירות. תודה לקיבוץ על כל מה שהוא נתן ותמך. ותודה לכם שבאתם להלוויה של אמא!

אמא, אני נותרתי יתומה!
נירה רמן

רעיה של השירים והתקווה
יצחק, אביה של רעיה בשער העמקים, בהגיעו לגיל השלישי נהג להגיד לנו: "כל הזקנים נופלים לפעמים. אני מתאמן ולומד לא לפול כשאני יורד מהאוטובוס"...
רעיה הגיעה למעברות אחרי שפגשה את יאיר שלנו בסמינר תנועתי לחוזרי צבא, הקשר המיוחד ביניהם נוצר במהירות, כמו באגדות.

כל פרידה הייתה קשה במיוחד אחרי שנולדו ארז, יואב ואח"כ נירה ואסף. מבטאים זאת מכתביהם, במיוחד בשבע שנות הלחימה – משמת הימים, ההתשה ויום הכיפורים, כשיאיר במילואים. אמרנו להורינו: ראו כמה צעירים ויפים הם וכמה אוהבים ודואגים למשפחה, כשיאיר במטע ורעיה בחינוך ובקומונת בגדי הילדים, במקהלות בחגים ובשירים העבריים.

גם אחרי שנים, בימים של מחלה וחידלון כשהתקשתה בדיבור – את מילות השירים תמיד זכרה... אושר במסע של 32 שנות חיים נקטע בתאונה ההיא כבמכת קורנס מרסקת שלקראתה אי אפשר להתאמן כמו בירידה מהאוטובוס של אבא – סבא. גם לקראת אותן שלוש שנים בבתי החולים, כשאחי יאיר לוחש: "בשביל יכולת להזיז אצבע אחת הייתי בוחר בחיים" ולא היה יכול, עד שהמוות השיגו.

רעיה נפרדה: "יאיר, אתה אהבת את החיים והם אהבו אותך. אתה ושמחת חיים – מילים נרדפות. כמה אהבה שופעת, כמה חום. כמה חיבוקים חמים ורכים".

מאז, כל בן ובת בדרכם. אסף תמיד מרגיש את האחריות הכבדה הגם שאינו חייב, ותמיד אצלך, עד הסוף, מלווה ודואג גם במסעך האחרון כאן. הוא מצא במגירה הפרטית שלך והביא לי וביקש שאקרא את שכתבת שש שנים אחרי אותה מכת קורנס מרסקת:

"הרוח נושבת בהרים
והיום אנחנו אחרים.
הילדים גדלו, הנכדים נולדו
כל נכד פרח יפה וורוד
כל נכד ונכדה הם שיר של חדווה,
שיר של שמש זורחת
אהובים ויפים.
ואנחנו איתם זורמים ושרים
ואוהבים את החיים.
כן, אנחנו זורמים עם הזמן וממשיכים ללכת.
הזמן הוא רופא גדול,
איתו אנחנו ממשיכים לגדול."
רעיה 21.5.2002

משיר התקווה הזה של רעיה, עברו 16 שנים. איזה שנים?... לך? למשפחה? לקיבוץ שלנו? לארץ האהובה?... גם בגללך, התקווה מלווה אותנו היום.

גיורא פורמן, 31.5.2018

הספד לרעיה רמן

רעיה הגיעה אלינו משער העמקים. בגבעת חביבה, בסמינר חוזרי צבא, פגש בה יאיר. האהבה פרחה מייד וכעבור ימים מועטים "החליט" יאיר ורעיה נענתה.

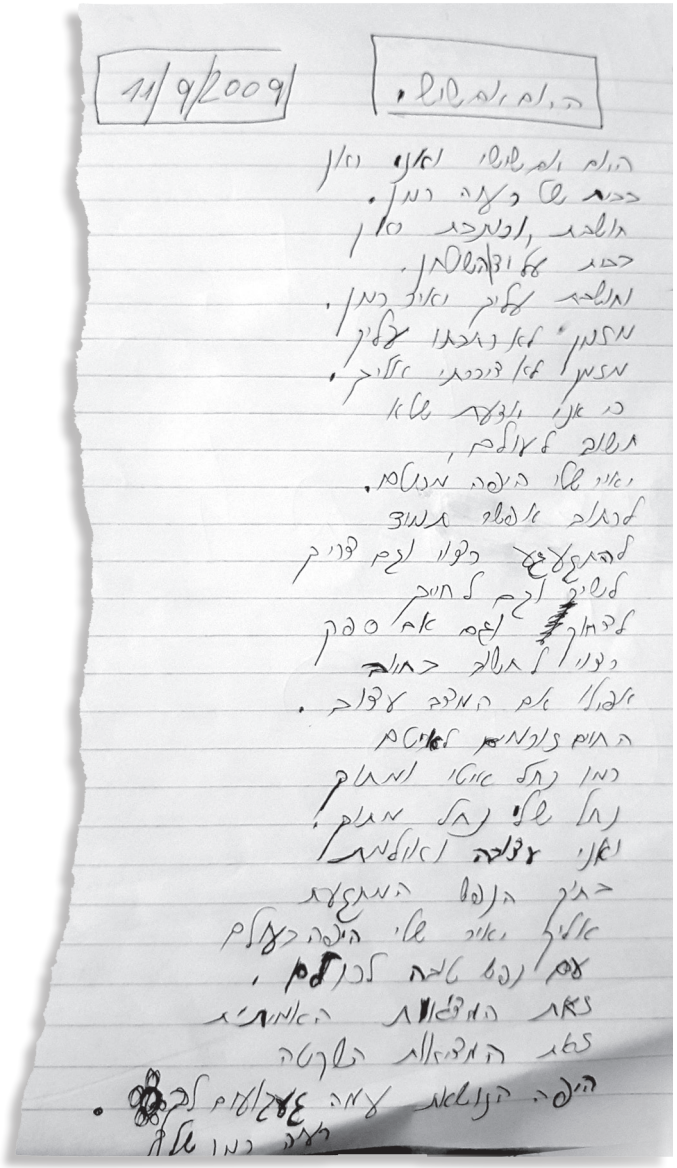
רעיה נקלטה ללא קשיים בעבודה, בקיבוץ ובקבוצת אלומה- קבוצתו של יאיר. כך בפשטות. בלי מצבי רוח וגעגועים לביתה הקודם. כך לפחות חשבנו... הייתה צנועה אך לא ביישנית ו"העזה" לשיר סולו במסיבות הקיבוץ. והיא שרה יפה.

יאיר ורעיה, בזיכרוני היו זוג אוהב שידעו לכבד איש את רעהו ואת סביבתם האוהבת. נולדו הילדים, ארז ויואב, ונירה ואסף- וההורים דואגים להם מעל ומעבר.

אני זוכר את רעיה המטפלת בחברת הילדים. הדאגה

והטיפול בכל ילד, האבחנה הפשוטה והמדויקת והידיעה למה זקוק כל ילד. בית הילדים היה נקי ומסודר והיא דאגה לבריאותם, וחס וחלילה שיחסר אוכל לכולם. ההורים כולם סומכים עליה ורגועים מטיפולה המסור.

ואז נפל עליהם האסון עם הפציעה של יאיר. והיא נושאת על כתפיה את הטיפול וגם את ההכרח להרגיע ולטפל בילדים. רעיה עמדה בזה בגבורה.

נזכור אותך רעיה. את מידותייך הטובות, את החיוך והשלווה, את צניעותך וטוב ליבך.

יהי זכרה ברוך

חיים ארדיטי – בשם חברי קבוצת "אלומה"

קיבוץ מעברות

תעודת הוקרה

קיבלנו ממכון ההגירה ברופין תעודת הוקרה לחברי מעברות על אירוח אורחים לכנס שהיה במאי.
"בתים מארחים"

בתחילת מאי נערך כנס בנושא הגירה במתחם רופין. מכון ההגירה שמארגן את הכנס פנה אלינו בבקשה לארח מבקרים מחו"ל שמתקשים לממן את השהות.

על ההירתמות ועל הנכונות להכניס אורחים לביתם, תודתנו נתונה לחנה ויונתן פלד, תמר וילק וחיים ויצמן, שרה ושמעון כתר, ניצה ועפר הרצוג, עירית שרון, חזי גלעדי, יעקב אבנט ודוד לוי ולחיותה ואלדד שלם"

מסר: אריאל דניאלס

המרכז האקדמי רופין
Ruppin Academic Center
לשכת הנשיאה President's Office

תעודת הוקרה

לקיבוץ מעברות

לוועדת התרומות וההתנדבות

לאריאל דניאלס

ולחברי הקיבוץ שפתחו את בתיהם וליבם

לאורחי הכנס הבינלאומי להגירה ושילוב חברתי

שהתקיים במרכז האקדמי רופין בחודש מאי 2018.

תרומתכם למשתתפים ובכך לכנס כולו, הייתה משמעותית מאוד.

האורחים זכו להכיר מקרוב אנשים ואורחות חיים במדינת ישראל באופן בלתי אמצעי, והיו אסירי תודה על כך.

פרופ' גליה צבר
נשיאה
המרכז האקדמי רופין

ה.ל.ל
האגודה ליוצאים לשאלה (ע"ר)
Hillel-The Right To Choose

התנדבות ומעורבות חברתית
קיבוץ מעברות

הזמנה

לערב הכרות עם ארגון קטן שמחולל נפלאות בקרב אוכלוסיית החוזרים בשאלה

ה.ל.ל מהווה מסגרת חברתית חמה ותומכת ונותנת מענה לחוסר המיומנות בחיים שמחוץ לעולם החרדי.

ה.ל.ל עוזרת ברכישת השכלה ומקצוע ובהכנה לשרות צבאי.

בואו לשמוע ספורים מרתקים, לשאול שאלות ולהתרגש.

בהשתתפות

גלית רוזנבלט > מנהלת סניף ה.ל.ל. חיפה והצפון
ויקי אגמון > מתנדבת במרכז ה.ל.ל.
יוסף כהן > יוצא בשאלה וחבר ועד המנהל

יום ראשון 1.7.18 > בשעה 20:30 > במועדון לחבר קבוץ מעברות

פרויקט התיעוד של חברי קיבוץ מעברות

בוקר באחת מהדירות בקיבוץ. אנחנו, צוות התיעוד, מתארחים בבית המשפחה כדי לתעד את סיפורו האישי של חבר או חברה. זו פגישה פרטית ואינטימית של מספר שעות. המשפחה פותחת את ביתה ואת ליבה בפנינו וזו הזדמנות מיוחדת ומרגשת מאוד. פגישות אלה מאפשרות לנו להקשיב לחוויות אישיות, לחוות אותן שוב עם המספר או המספרת ולהתרגש איתם. מאותן פגישות למדנו, מצאנו הקשרים שלא ידענו ושמענו סיפורים עלומים ואנקדוטות שלא הכרנו.

למשל: בשנות ה-40 נהגו לנסוע פעם בחודשיים לבקר את הסבים שמחוץ לקיבוץ. לכל ילד בפעוטון הייתה רק חליפת בגדי שבת אחת: ברט לראש, סנדלים, מכנסיים וחולצה. במשך היום היינו לבושים רק בתחתונים. לשישייה אחת הצטרף ילד נוסף, אך אבוי! לא הייתה לו חליפת בגדי שבת! אחת הנשים המרכזיות בקיבוץ נאלצה להתקשר בטלפון היחיד בקיבוץ ל"רב הראשי" של התנועה, למאיר יערי, ולשאול אותו איך מחלקים 6 חליפות בגדים לשבעה ילדים? תשובתו של יערי הייתה לחלק את החוסר לכל הילדים. לכל ילד יהיה חסר פריט אחד שיושלם מבגדי העבודה.

סיפור נוסף שמענו מפי אחד החברים שהיה ילד בתל אביב בזמן בעירת האנייה "אלטלנה". הוא ספר שהוא וחבריו עמדו על החוף וראו את "אלטלנה" בוערת. מכיוון שהיו שחיינים טובים, הם שחו ועלו עליה בהיותה בוערת. טפסו מאחוריה ועלו למקום שהלהבות לא הגיעו. אנשי "ההגנה" ירו עליהם מרחוק מ"הבית האדום" אך הם לא נבהלו ושיחקו בכדורים שאספו שם.

בחורה אחת סיפרה על אביה שהיה רפתן בקיבוץ: בוקר אחד כשהגיעה תורנית החליבה לרפת היא ראתה להפתעתה את אביה הרפתן ישן באבוס. לשאלתה מה הוא עושה באבוס הוא ענה שהתעורר בטעות מוקדם מדי, לא רצה להעיר את אשתו ולכן הלך לרפת להמשיך לישון שם...

אנחנו רוצים לספר לכם מעט על הפרויקט המיוחד הזה, שהוא ייחודי למעברות ואין דומה לו בקיבוצים אחרים.

אורי ב"ש מראיין את מיכה ארנון במסגרת פרוייקט התיעוד

צוות התיעוד של חברי מעברות החל לעבוד בנובמבר 2012, כיוזמה של בועז נובלמן ואורי בן שאול, מתוך מטרה לתעד ולשמר, לראשונה באופן מקצועי (תוך בניית תחקיר, צילום וידאו והקלטת קול איכותיים), עדויות ממקור ראשון של כל חברי הקיבוץ לפי הוותק. במהלך שנת 2013, לקח ארכיון הקיבוץ חסות על הפרויקט ועינת טחנאי, מרכזת ארכיון הקיבוץ, מפיקה אותו ומרכזת את הצוות.

צוות התיעוד כולל את:
בועז נובלמן, אשר מצלם באופן מקצועי את הריאיון, מקליט אותו ודואג לסינכרון בין התמונה לקול, כמו כן דואג לתאורה, לשינוע ולכל אלמנט טכני מקצועי בראיון.

אורי בן שאול ועינת טחנאי, שעורכים תחקיר מקיף על כל מרואיין ממקורות ארכיוניים שונים, ומקיימים את הריאיון עצמו בבתי המרואיינים.

לתיעוד עצמו מצטרפות עדיקה נקש או דליה אשר שמתמללות את הריאיון. את התחקיר והריאיון מקלידים בארכיון ושומרים אותו בתיק האישי של המרואיין. תודה לאורה אלון שמסייעת לנו בהתנדבות ומקלידה את תמלילי הראיונות.

עבודת התיעוד כוללת תחקיר מקיף על כל מרואיין/ת, בניית שאלון וקיום שיחה מקדימה ולאחריה - ראיון מרכזי, צילום וידאו מקצועי והקלטת קולם של המרואיינים בביתם ועל רקע סביבת חייהם היומיומית. הראיונות נשמרים ויותאמו להנגשה שלהם לשימוש הציבור.

תיעוד מצולם של ראיונות מעמיק עד מאד את הקשר של כל אחד ואחד מאיתנו למקום הזה. אנו רואים, נפגשים ומאזינים לסיפורים שלא ייאמנו שעברו על ותיקי הקיבוץ בדרכם ארצה, בשנותיהם הראשונות בישראל ועל חייהם במעברות.

אנו מעוניינים שחברי הקיבוץ הוותיקים יוכלו להשאיר אחריהם עדות מסודרת על עברם ועל חייהם האישיים השזורים בחייהם בקיבוץ. עדות על מחשבותיהם ואולי אף משאלותיהם לדור נכדיהם וניניהם אשר בקיבוץ מעברות, כמו גם לחוקרי תולדות המקום ולכל חברי ובני קיבוץ מעברות באשר הם, אשר יבקשו בעתיד לצפות או להאזין לסיפורי הוותיקים ממקור ראשון.

עד כה נערכו כ-67 מפגשים עם חברי וחברות מעברות, ותועדו 51 חברים. קרן השילומים תומכת בפרויקט זה שהוא חשוב מאין כמוהו ובעל זיקה עמוקה וחזקה לקהילה כולה, להיסטוריה של המקום ולחברים ולחברות הוותיקים אשר תרמו ועודם תורמים את כספי השילומים לקרן. על כך אנחנו רוצים להודות לוועדת השילומים ולחברים שמאפשרים לנו זאת.

אנו מאמינים שאין פרויקט חברתי - קהילתי גדול יותר מכזה אשר מסתכל על העתיד לצורך שימור עברה של הקהילה שבתוכה הוא פועל וחי.

צוות התיעוד וצוות ארכיון הקיבוץ

תיעוד בקלטות של ותיקי הקיבוץ

אנחנו שמחות ליידע את החברים שיש בידינו קלטות שמע משנות ה-70, בהן ראיינה והקליטה גוסטי מלצר את ותיקי הקיבוץ שסיפרו על חייהם. המרנו את הקלטות לקבצים דיגיטליים וניתן להאזין להן במחשב.

אנו מפרסמים את שמות החברים שיש לנו הקלטות שלהם, כך שמי שירצה להאזין ליקיריו או להעתיק את הקובץ מוזמן לארכיון. מי שרוצה להעתיק יביא עמו דיסק און קי כדי שנוכל להעביר לו את הקובץ.

ואלה החברים שיש בידינו הקלטות קוליות שלהם:
חנה אופיר * נתן אילן * שלמה אייזנר * גדעון אלון דב אסא * מניה אסא * אליעזר ארדיטי * לזר ארויו // משה בוסתנאי * דויד בן אברהם * דב (ביביק) בן שאול רותי בן-שלום * טוביה בראון * פסיה בראון * חנה'לה ברניר * יעקב ברניר // איזיו גבעוני * ישראל גורן // גדעון דביר * ארנסטה דגני * חנה דוד * פנקו דויד (דויד פנחס) * יעל דורון * מרדכי דורון * רחל דניאל // יפה הלפרין * שלומק'ה הלפרין * לוי הרצוג // אריה זמיר מנחם חפר (מנולו) * אליהו חפרי (איליץ') // ישי ירקוני * רותקה ירקוני * הרברט יעקובי * רבקה יעקובי // מרגה כורש * רות לוי * שולמית לומניץ * ליזקה למפרט * פישל למפרט * אורה לכיש // מאיר מיטלמן * דן מס אלכסנדר סלע (סיקש) // ישראל פורמן * אפרא פורת * יצחק (איזיו) פסח * אסטרינה פסח * חנה פריבמן * שמיליק פריבמן // משה קורן (דגני) // מצה רון * גיורא רם זאב שדה * רחל שדה * אסתר שדמי * מנחם שדמי * גריישא שוטוב * אביבה שולדוש * יהודה שולדוש * צבי שופן * אליעזר (לוליק) שחם * דן שלם * חנה שלם * לאה שרגאי * מוקוש שרגאי * יפה שרפשטיין // אברהם תורן- בומי

דברים במסיבת סיום השנה

מרים גולדברגר (העוגן)
מרכזת פדגוגית ב"רמות חפר", 1974

... מאז המלחמה חיינו נעים בין סימני קריאה לבין סימני שאלה. בין ערפל הספק לבין התבהרות רגעית של בטחון. הרבה אזעקות, עוד יותר תהיות, מעט מאוד קביעות.

החניכים, כך מנהגו של עולם, נמשכים אל הקצוות - מהתנועה לארץ ישראל השלמה - עד לתנועה לשלום ובטחון. בתוך מתלבטת הציונות ומחפשת תשובה לשאלה: האם ישיבתנו בארץ הזאת היא בכוח הזכות או בזכות הכוח?

בעוד אנחנו תרים אחרי הפתרון וכבר נדחקות ונערמות שאלות נוספות: כיצד נצליח לחנך בימים הנוראים של קריית שמונה, מעלות ושמיר ברוח ההומניזם היהודי? באיזו דרך לחזק את שרשי הדור הצעיר בל תהיה צמיחתו קיקיונית וקיומו בן חלוף? היה מי שהגדיר את החינוך כשליחות. אם כן הוא, הרי המחנך-השליח חותר למטרה מצויד בהוראות שולחו ובכושרו האישי למלא את שליחותו.

ושוב שאלה: שליחי מי אנחנו? את מי אנחנו מייצגים? האם את הקיבוץ או אולי את ההורים כפרטים? לרגל אלו רעיונות יסוד אנו פועלים? האם יש עדיין מכנה משותף בין הגורמים השונים או "כל איש הישר בעיניו ייעשה?" אין זה סוד שמשקלה של המשפחה בחינוך המשותף עלה מאוד בשנים האחרונות. בסקר שנערך התברר שלמשפחה תפקיד ראשוני בעיצובה של גישת הנערים לשטחי החיים השונים. בשיחות בין הורים וילדים דרשו הנערים יותר מעורבות של ההורים בנעשה במוסד החינוכי. האם אנחנו ערוכים למצב החדש, האם הבית הקיבוצי מוכן לתפקידו כגורם ראשוני במעלה בחינוך הילדים?

הנערים מתקרבים לגיל 13 בבואם ל"רמות חפר". זהו הגיל שלפי המסורת מקבל עליו הנער את עול המצוות והאב מברך "ברוך שפטרני מעונשו של זה". אינני חושבת שאמנם החברים מברכים כך בשולחם את ילדיהם למוסד החינוכי, וחוששת אני שגם הנערים אינם מבינים את המעבר למוסד ככניסה לעול האחריות והעצמאות...

אמרו חכמינו: המדריך את בניו בדרך הישרה עליו הכתוב אומר: "וידעת כי שלום באהליך" והנה אנו, מחנכים וחניכים תוהים: איזו מן הדרכים היא הישרה אשר תבטיח שלווה באהלינו?

בקרב הצעירים הבחירה החופשית היא חזות הכל- מבחינת "חנוך לנער על פי דרכו". רבי אליעזר דורש את המשפט כך: אם חנכת את בנך עד שהוא נער בדרכי תורה, הוא מתגדל בהם והולך וגם אם יזקין לא יסור ממנה. מה פירוש "עד שהוא נער"? גיל 16? 18? אולי פחות מזה? אך ברור שעד היותו נער עלינו להבטיח שהוא יהיה מסוגל להתחנך לפי דרכו- דרך שהיא נהירה לו ויהיה מסוגל להמשיך בה באופן עצמאי.

הנה רואים אתם שהערב, בסיומה של שנת לימודים שאין באפשרותי לסכמה, הצגתי אחדות מהשאלות שהעסיקו אותנו השנה וימשיכו להעסיק אותנו בשנים הבאות. בצדק תאמרו- אחרי שאלות ותהיות רבות כל כך- מה הן התכניות? הרשו לי לצטט משפט אחד משל עזרא בן דור ז"ל, הוא כתב: "עלינו להיות מקסימליסטים בתכנון החינוך, כאילו החינוך הוא המעצב והקובע, למרות שהמציאות מוכיחה לנו יום-יום את מגבלותיה של העשייה החינוכית".
תוך מאבק על הבהרת העקרונות המהותיים נשתדל אנחנו- חבר העובדים- לקיים את החיים במוסד החינוכי וזאת ביתר שותפות עם ההורים ותוך חיפוש אחרי דרכים חדשות בדרכי ההוראה והחינוך.

חופש נעים לכל חניכי המוסד שיוצאים מעבדות לחירות, ולחברי קבוצת "דגן" ברכת פרידה חמה ואיחולי הצלחה הערב ובכל הימים שיבואו. נועם הליכותיהם, יחסם החברי הבלתי אמצעי יהיו רשומים על ספר דברי הימים של הגבעה הזאת.

מרים גולדברגר (העוגן),
סיום שנת הלימודים ברמות חפר, 1974

תודות מיוחדות

תודה רבה ל**מאיה טל**
שזו שנה שניה ברציפות מרכזת את יום השואה
ועומלת בחריצות, להנגיש את היום הזה בעניין וברגישות בשיתוף חברי קיבוץ.

מאיה נעזרה בצוות אנשים: **צחי הללי**, **אפרת דניאלי וגליה שמעוני** (שחברה כמה שנים בצוות)
מודה לכם על הערב המכובד.
הילה דביר

יריד שבועות 2018 - תודות

על סידור הכיבוד ובית הקפה
לסמדר בג, **לימור רום**, **מיכל שבתאי**, **שני מס**

לבנות שהפעילו את פינות היופי
אביב מורן, **עמנואל שבבו**, **רון גיבעוני**, **מיה חפר**, **אופיר שגב**, **ליהיא רוגובסקי**

לשי קדמי - על ארגון טורניר הכדורגל המשפחתי. **לאסף שלג** - על השיפוט בטורניר. **לנועם להב** - על המוזיקה.

לצוות ההקמה
ניר כהן, **לירן מליחי**, **דן כתר**, **שאול טחנאי**, **אלון דביר**.

לצוות חיסול האירוע
עילאי רום, **דניאל פלד**, **עמית שוורצמן**, **ארד ברון**, **נדב גרינבלט**, **ספיר טליאס**, **עדי גור**, **עדי אברהם** ,**אוהד גלילי**.

לבעלי הדוכנים
משפחת לומניץ (בירת בוטיק), **שרון טל-בר** (סרוגים), **תמר פז** (משחקים לילדים), **טופז שחר** (סוקולנטים), **נורית וירון יואל** (מטעמים ביתיים), **חן ורז אליה** (זיתים), **ברק אייזנברג** (שתילים), **עמל** (מוצרים לתינוקות), **יובל דביר** (חמניות).

לכל המתנדבים, ויש לציין - הרבים (!), שהכינו וטרחו ממיטב מטעמיהם וכיבדו אותנו במהלך היריד, תודה מיוחדת!

לצוות שבועות שהרים והקים רעיון שהתגלגל במחוזותינו זמן רב והוציא אותו לפועל בצורה נפלאה - יריד שבועות ססגוני וחדשני. הצוות עבד במרץ והמון נחישות והוציא תחת ידיו אירוע רב גילאי, מהנה, עם מגוון פעילויות שהתאימו לכל הקהילה.
בניצוחן של **גליה פלד ויעל צימנט**:
לילך ארד, **נתלי גלילי**, **רחלי ילוז- חסיד**, **דניאל שרון**, **אורן צפתי**, **אפרת שמואל**.

תודה רבה ונתראה שוב בשנה הבאה,
הילה וצוות תרבות.

על נתן אלתרמן

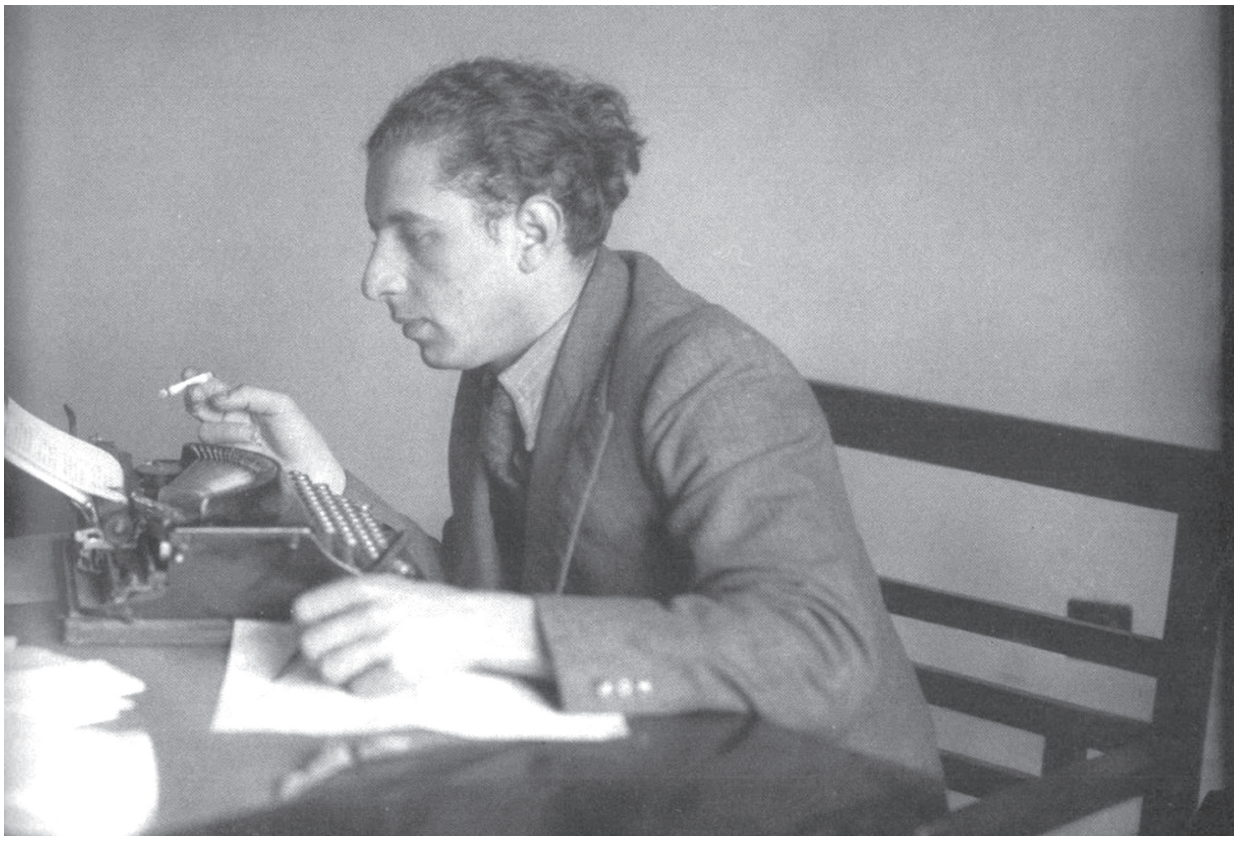
ערב פנימי משיריו של אלתרמן, בהנחיית ד"ר מוטי זעירא ובהשתתפות זמרות וזמרים ממעברות אשר יבצעו משיריו, יתקיים ביום שישי הקרוב (ה–29.6) באווירה יוצאת דופן ועם הפתעות רבות! אל תפספסו!

נתן אלתרמן (1910–1970) אשר נמנה עם גדולי המשוררים העברים, התחיל את דרכו בחבורת שלונסקי על סף שנות השלושים של המאה העשרים, אך כבר אז פיתח נוסח שירי משלו: במקום המטרופוליס המודרני נוסח שירי הכרך של שלונסקי, תיאר ספרו הראשון עיר קטנה ונאיבית - על בארותיה, כיכר השוק שלה והיונים שעל כרכובי בתיה - עיר העולה כאילו מבין דפיו של ספר אגדה נושן.

משוררי המודרנה נמשכו אל השירה האורבנית, ובשירת אלתרמן העיר היא גיבורה ראשית, אף יותר מהמשורר-ההלך הסובב ברחובותיה - למן "שירים מפריז" (אסופה שכתב המשורר הצעיר בשנות לימודיו בצרפת), דרך "כוכבים בחוץ", "עיר היונה", "שירי מכות מצרים", "שמחת עניים" ו"חגיגת קיץ". העיר כמציאות וכסמל מבריחה את יצירת אלתרמן כבריח, ו"מככבת" אפילו במחזה האחרון שנמצא והתפרסם לאחר מותו - "ימי אור האחרונים".

המודרניזם האירופי תיאר ערי חרושת אפורות מפיח, אך בארץ- ישראל הלכה ונבנתה העיר העברית הראשונה, ובתיה בהקו בלובנם. אלתרמן הפך למשורר התל-אביבי החשוב ביותר, ולעיר לא היה מאז ועד היום טרובדור מאוהב ונאמן ממנו. הוא, שנולד ביחד עם העיר והתגורר בה רוב ימיו, קשר לה עוד ועוד כתרים בשיריו ובפזמוניו, וכתב עליה גם כאשר לא הזכיר את שמה במפורש. "תל-אביב" הייתה שם של ספר בטרם הוקמה על חולות הזהב, והיא הייתה עבורו העיר שנולדה מן הספרים. במקביל, גם יצירתו כולה היא יצירה של "עולם הפוך", שבה עומדים כל מרכיבי המציאות על ראשם: אנדרטת השיש רצה בדרך, העצים נוצצים כזכוכית ומתכת, השמים יורדים ארצה וקולטים את צבעי הנחשול הירוק, ואילו המשורר רועה בנאות המרעה השמימיים שבין פילי השמים.

אפילו בחייו הפרטיים, שאותם סילק בדרך-כלל מיצירתו, היה אלתרמן "אוקסימורון מהלך", איש- ניגודים שאצר בתוכו פרדוקסים בלתי מתפשרים: הוא היה משורר לאומי ומשורר אנטי-ממסדי בנוסח אסכולת שלונסקי, הוא היה הומניסט ו"ביטחוניסט", איש משפחה מסור ובוהמיין שאינו מתנזר מיין ומנשים; הוא היה אינדיווידואליסט מושבע, אך לא מש מבית-הקפה הקבוע של החבורה;

במערכת עיתון "הארץ"

אלתרמן ובתו, תרצה אתר בקפה "כסית".

הוא היה איש רוח ואיש המדעים המדויקים, עברי וקוסמופוליטן, ארץ-ישראלי בעיני "העולים החדשים" וגלותי בעיני "הכנענים". כאשר כתב מאמרים בהירים ושקופים כבדולח, קשה היה להאמין שחיבר אותם אותו אדם שכתב שירים כה עמומים וחידתיים, ואף התבטא בזכות "הבלתי מובן בשירה".

אלתרמן היה איש רֵעים שהעריץ את מושג הרֵעות, אך היה יוצא-דופן בתוך החבורה: בניגוד למשוררי המודרנה שהשתייכו לקצותיה של המפה הפוליטית, הוא היה איש מרכז, היחיד שהתפרנס מכתיבה בלבד, היחיד שהגיב על אירועי הזמן במשך שנים רבות, שבוע אחר שבוע, בשירים ז'ורנליסטים מעניני דיומא, המתעלים למדרגת יצירות מופת ("הטור השביעי").

כמי ששאף לשלב לאומיות ואוניברסליות, הוא היה היחיד שמיזג את השירה העברית מימי- הביניים (שמואל הנגיד) ואת השירה הצרפתית מימי-הביניים (פרנסואַ ויון).

הוא היה היחיד שהפך מוטיבים משירת הילדים התמימה למוטיבים מעוררי חלחלה, המלמדים על האימה הטבטונית שאיימה אז על העם והעולם. ככלל, אפילו פזמוניו הקלים וההיתוליים מכילים בתוכם תמיד יסודות של הגות מעמיקה - אקזיסטנציאלית ופואטית.

אלתרמן דאג לעתיד העם והעולם, ונתן לכך ביטוי ביצירתו הענפה, הממשיכה לחיות בלב אוהבי השירה העברית. ספריו ממשיכים לצאת לאור במהדורות חדשות, טורים כדוגמת "מגש הכסף" ו"מכל העמים" ממשיכים להישמע בימי זיכרון; יצירותיו לילדים יוצאות במהדורות חדשות; מופעים חדשים המוקדשים ליצירתו עולים על קרשי הבמה הקלה, שיריו ופזמוניו המולחנים ממשיכים להישמע מעל גלי האתר, אף זוכים לביצועים חדשים וללחנים חדשים.

זיוה שמיר

ערב שירי משוררים מס' 1
ערב לצלילי שיריו של נתן אלתרמן

בהנחיית מוטי זעירא ובהשתתפות
מיטב הזמרים והנגנים המקומיים

יום שישי 29.6.18 בשעה 21:00 בעזרה

משעה 21:00 - בית קפה וכיבוד קל | בשעה 21:30 - תחילת המופע

החץ כהשראה לאתר קהילתי, משפחתי ואישי

לקראת חגי תשרי המתמשים ובאים, רוצה אני לשתף אתכם בכמה תובנות ולעורר בכם את משמעות החגים עבורכם באופן אישי ועבור הקהילה כולה.

לחג יש תפקיד, הוא למשה כלי שנועד לחולל משהו: מחד, הסתכלות אל העבר והשפעה של המורשת הקיבוצית על הקשר לתרבות הדיונית. ומאידך, אתר של בניית החיים, המשמשה החברתי והמסר הרעיוני.

מהו אותו מסר רעיוני?
אירוע חברתי, קהילתי, חד- פעמי שבו נצרב הסיפור של החג, ובמבט קדימה- מסר = עניין, משהו מתמשך, משהו חווייתי שמדבר אל החושים, אל הרגש ואל הדמיון. דמיון כמו חלום, מתנהל בכל מיני מקומות שלא משתמשים בהם ביום יום. החג צוהי היכולת שלנו לשחק ודרך המשחק להפעיל את החג ולגרום להפנמות החג צוהי אוזמנות הפנאיזיה והמתודיקה שמשולבים יחד. כאן מתקיימת האצולה והתקומה של התרבות.

ממד נוסף צוהי התפיסה הערכית שמתוברת לתוך השורשים להפוך את המקורות (מדרש) לעמודי תווך שעליהם נבנית החברה.

החג כהשראה לאתר קהילתי, משפחתי ואישי

החג כאירוע, הוא לה שקושר אותנו מהעבר אל הייעוד, אל המסר והוא לה שעוסק בחידוד המשמעות וקושר אותנו בין הפרט לבין הקהילה. עובדות אילו מחייבות את הביחד וצוהי למעשה האוזמנות של התרבות.

התחדשות התרבות מול שימור התרבות אינה מהווה סתירה. ישנם כותבי שמרניים שאומרים: "תרבות לאו נועים בה" אל מול המעלים שאומרים בלוי: "האדם משתנה והתרבות משתנה עם אתו". התרבות צריכה להיות בתוך דינמיות החיים המשתנה.

תרבות היוה דבר חדש ומשתנה ובכדי להרגיש חלק מסיפור שיצרול מאתנו וימשיך אחרינו ולמעשה אנו חולייה שיובדת בתוכו, עלינו להביע לאירועים כשותפים מלאים ולא כאורחים.

לסיכום, התרבות היא המצון שלנו, עמוד התווך שלנו, ולפיכך אנו מחויבים להתייחס אליה כך.

הילה דביר

שומר על ערנות

טור סיום

קולם של שני טווסים

השבועות האחרונים חידדו לי מספר מחשבות בנוגע להתנהלותנו כחברה:

1. הכל זה כסף. הערכים שלנו באים לידי ביטוי באופן מובהק בעתות חירום או צרה וברוח התנדבות להירתם ולסייע לחברה הישראלית. ביתר הזמן נשאר בעיקר דיבור על ערכים אשר לא מלווה במעשים בשטח. עובדה, כאשר הוגשה הצעה לחלק לפנים משורת הדין מעט דמי כיס לילדינו/נכדינו על מנת להראות להם שהם חשובים לנו ושמקומם עמנו, בחרו רבים לדחות זאת על הסף.
2. קיים חוסר אמון בסיסי במוסדות. חברת קיבוץ העירה בלהט במהלך אחת משיחות הקיבוץ האחרונות שאין לה דרך אחרת להסביר את העובדה שעלו הצעות נוספות לסדר היום מלבד ההסבר שיש חוסר אמון מוחלט במוסדות הקיבוץ. אינני מסכים עם הלוגיקה של דבריה, אך אני מתחבר בהחלט לסיפא שלהם. כאשר המוסדות מקדמים כבר כמעט עשור סדר יום אחד בלבד (שינוי) ולא מנסים לטפל במקביל בכל החוליים האחרים בחברה, קשה לבוא בטענות לחברים אשר איבדו בהם את האמון.
3. אין שקיפות. כאשר מתקיימת הצבעה על נושאים הנוגעים לכיסו של החבר מן הדין לתת את מירב האינפורמציה לחברים על השפעת המהלך על כיסם בטרם הם ניגשים להצביע בקלפי.
4. החברים איבדו את זכותם לחשוב אחרת. הפוליטיקה המקומית בקיבוץ אימצה את הקו אותו מוליך ראש הממשלה המכהן (מי שלא חושב כמוהו בדיוק הוא "שמאל קיצוני"). אנשים המעזים להתבטא אחרת ולהציע הצעות מחוץ לקונצנזוס נתקלים בתגובות כגון אלימות מילולית, קריאות "בוגדים" ועד בקשות שלא לתת להם להעלות נושאים לסדר היום בשיחה...

וכאשר נגמרו הערכים, והמוסדות בוחרים מחד גיסא להעלים עין ולשתוק אל מול חברי קיבוץ אשר עוברים באופן מהותי על חוקי הקיבוץ (מעלימים משכורות/פנסיות/קרנות השתלמות וגמל, בונים באופן לא חוקי, משכירים דירות, לא עובדים) ומאידך גיסא- לא לספק לחברים את האינפורמציה הנדרשת, אין זה מפתיע שמלבינים פניו של חבר קיבוץ אשר איבד כבר את זכותו לחשוב אחרת, רק משום שרצה להנגיש מידע לחברים.

באקלים שכזה, כל דאלים גבר. באווירה שכזו אדי הדמוקרטיה הקיבוצית מתאדים ביחד עם לחות הקיץ בבריכת השחייה. אני מקווה שאני טועה בגדול ושתהליך השינוי יוכיח אחרת, ושכל מה שנכתב לעיל הוא שטות אחת גדולה. הלוואי!

ועד שזה יקרה, ניתן בהחלט ליהנות מהשקט היחסי שהשתרר בקהילה (נט), ואשר הופר רק מקולם של שני טווסים שהחליטו להלך בשבילי הקיבוץ לכיוון שכונת הציפורים (נו, איך לא?).

בנימה אישית, בשנה האחרונה נעניתי לבקשתו של עורך העיתון וניסיתי את כוחי בכתיבת טור קבוע. לא שיערתי לעצמי שאתקל בכל כך הרבה תגובות מכל המינים והסוגים. אני מודה לכל אלה שהאירו ותיקנו אותי, לכל מי שזרק מילה טובה ובעיקר לחברים אשר פגשו בי בשביל ואמרו שהם לא מסכימים בכלל עם מה שאני כותב אבל שאמשיך בכך כי זה חשוב.

נתראה בחלק אחר של העיתון.

ערן שבתאי

מגלנים ואנפות

ברעש רב וריח של לול – בחרו מגלנים ואנפות לקנן על עצי האקליפטוס שבקצה הקיבוץ.

המגלן, מספרת הויקיפדיה ואתר הצפרות הישראלי, היא ציפור שהייתה בעבר חולפת, והיום נשארת לקנן. הם מצטרפים לרוב לאנפות ולכפנים.

אתר הקינון, שכלל בתחילה עץ אחד גבוה, התרחב בהתמדה ונמשך מעצי האקליפטוס שממזרח לכביש, כמעט עד גן נחליאלי. מי שהתבונן בציפורים הללו בשבועות האחרונים, הבחין שלעומת המגלנים, האנפות הן לא שכנות כל כך טובות. הן גונבות זרדים מקינים של אחרים, רבות אחת עם השנייה על אותו סנטימטר בענף, צורחות ומרעישות.

בין האנפות למגלנים, התיישב גם זוג אחד של קורמורנים. הקורמורנים מקננים גם הם על עצים גבוהים, אבל זוג זה בחר לא לקנן, ורק לשבת לו בנחת על ענף, ולהתבונן בהמולה שסביבם.

נכון לעכשיו – רוב הקינים כבר התרוקנו, ורק מספר מצומצם של ציפורים צעירות עדיין מקננות על העצים. נשאר רק לחכות ולראות האם יחזרו בשנה הבאה.

כתבה וצילמה: **ענבל נקש**

קצת באיחור- אבל חשוב מאד!

הישגים נפלאים למועדון הקליעה של קיבוץ מעברות בסיכום אליפויות ישראל!

פלג בן-טל הוא אלוף ישראל לקאדטים עד גיל 18 באקדח אוויר אולימפי (זו השנה השנייה ברציפות!) והגיע גם למקום השני (מדליית הכסף) באליפות ישראל עד גיל 21!
כל הכבוד פלג! ברכות חמות!

דורון אגוזי הגיע למקום ה-3 באליפות ישראל לגברים, רובה אוויר!

שלומית מורן ועקיבא דורון עלו לגמר עם הקבוצה של מעברות.

מועדון הקליעה של מעברות זכה במדליות קבוצתיות במקום הראשון (אלוף ישראל) בשלוש קטגוריות: רובה אוויר, רובה מצב שכיבה ל-50 מטר ורובה מצבים כריעה/עמידה/שכיבה ל-50 מטר!

לשלב החצי גמר עלו מהקבוצה שלנו גם **אורי איילון, יוסי כתר ורון ארנון**!

כל הכבוד לכולכם על ההישגים המרשימים!

ברכות ואיחולים

מזל טוב לאופיר ופייר קליינהאוז
להולדת הבת
נכדה לברנדט ואריה

צרור ברכות חמות לכל המשפחה

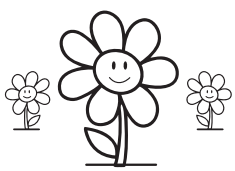
מזל טוב לנועה ולירן מליחי
להולדת הבן
אח לינאי
ונכד למשה וברכה

צרור ברכות חמות לכל המשפחה

עובר ושב

ברכות חמות לכל שכבת י"ב
המסיימת בימים אלה את שנות החינוך ומצטרפת לקיבוץ:
נוי אדר • שגב ארד • עמית אשל • ארד ברון • עידן ברון
עדי גור • נדב גרינבלט • אמיר הופמן-דביר • ערן לומניץ

ניצן שמעוני
סיים עצמאות כלכלית
וחזר לקיבוץ
ברוך השב!

שִׁירֵי פְּרִידָה
מִן הַקִּבּוּץ

המשתינים מן המקפצה

לכבוד פתיחת עונת הרחצה
(בהשראת - "מעשי ידי טובעים בים ואתם אומרים שירה")

הבריכה נפתחה בשמחה
רטובה ומרעננת
ילדים מתרוצצים
מתרחצים משתכשכים
ויש כאלה
שבוחרים בלי בושה
להוריד המכנסים, 'להשתין מן המקפצה'
(הלא הם מומחים בחישובי חישובים מסובכים)
...ועל מי הם משתינים?!
על ראשי אבות ואימהות שבנו את הקיבוץ!
הן הקיבוץ טובע אפילו במים רדודים -
ואתם מזלזלים, מלגלגים .
גוזלים ובוזזים כספי המייסדים.

נ.ב. 1
מזל שרוב רובו של הקיבוץ שפוי עדיין, ולא הולך אחרי משיחי השקר של החשבון, ואחרי נביאי הכזב של החשבונאות.

נ.ב. 2
כל עוול וכל עוון ניתן "להלבין" באמצעות מצגת או טבלה!

נ.ב. 3
בשבועות האחרונים אנחנו מייגעים את עצמנו בהצבעות מיותרות ועודף מטורף של ניירת, של מכתבי קהילה-נט - לא אלה יצילו אותנו ממלחמות חברים וניכור משפחתי.

נ.ב. 4
מעניין, מוזר וציני, שחברים שכבר שנים צועקים: "הפרטה" "ומשכור", נזכרו עכשיו להרים קולם בעד "שוויון"...

עמוס דביר

Galia Pele

Galia Peled

Galia Peled

Galia Peled

Galia P

Galia Pele